

1897. júli 13.

II. ročník.

Číslo 28.

Budapešť, dňa 11. júla 1897.

Ch

Herkó Páter

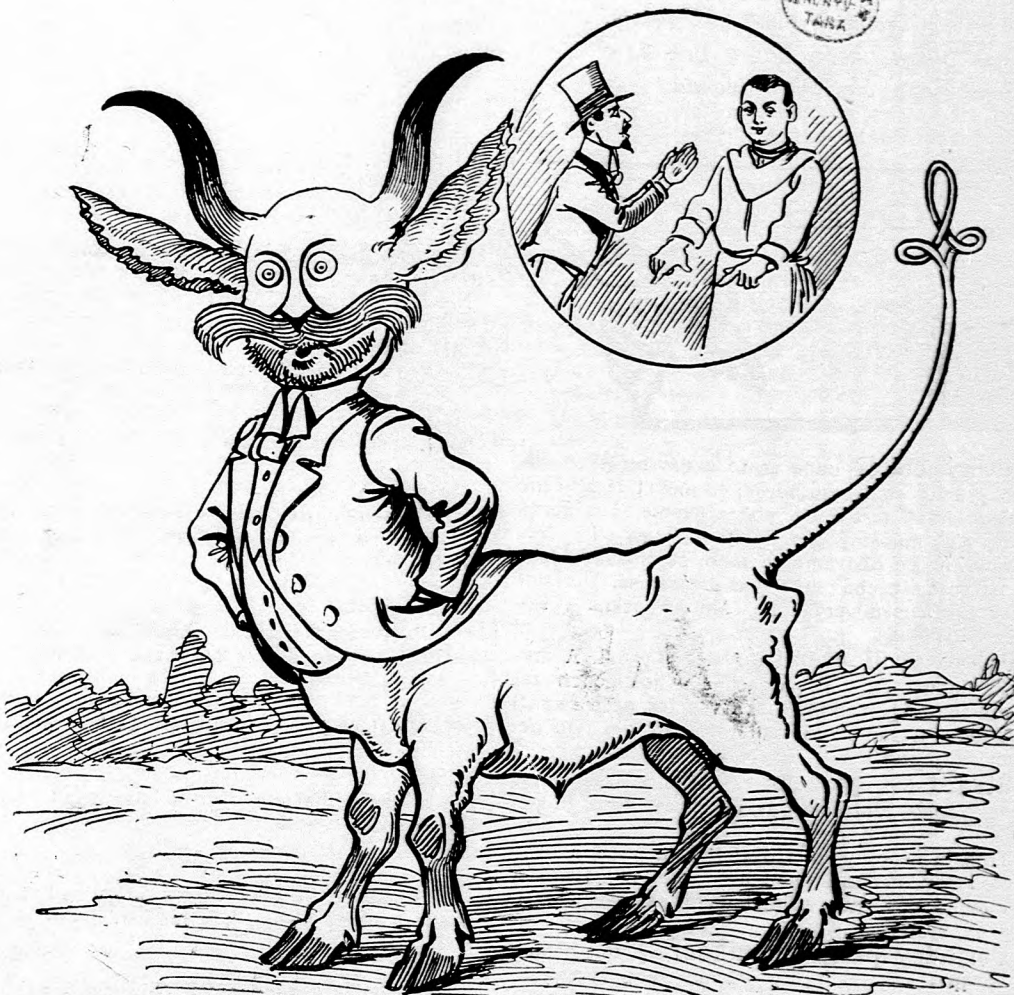
Redakcia a vydavateľstvo:
Budapešť, VII., Csömöri-ut 123.

Jednotlivé číslo 8 kr.
Vychádza každú nedeľu.

Predplatná cena:
na celý rok 2 zl., na pol roka 1 zl.

Minotaurus.

Na parížsku výstavu hľadá sa taká neobyčajná vec, alebo osoba, ak j ešte nebola a ktorá svojou zajímavosťou vzbudila všeobecnú pozornosť.

Francúz: V bájkach drevných národov a v bájesloví čítal som o takých tvoroch, ktorí boli aj človekom aj voľom. Preto som prišiel sem na východ ku vám, že či by ste asnaď nemali taký extra exemplár?

Herkó Páter: Hľa! Veru na moj pravdu máme, a veru to je ten jeden jediný na širom svete! Ale ten už potom je hodný, nie je len voľom a človekom ale ktomu ešte aj t. ke zvieratko, čo má veľké uši a keď je dobrej vôle nuž tak spievá: iá! iá!

Herkó Páter aj v maďarskej i nemeckej reči vychádza.

Na Kráľovej Holi.

Na Kráľovej Holi jasná vatra svieti,
Okolo tej vatry dvanásť hôrných detí;
Hoj, švarná to junač, ako jeden všetci,
Valaška jim v pästi, karabín na pleci;
V opasku širokom peknych pár pištolí,
Také deti rastú na Kráľovej Holi!
Nad Kráľovou Holou čierne mraky staly,
Ten slovenský národ v ťažkom nám je žiali;
V tom našom národe, zle to tam, nedobre,
Krivda za stôl sadla, pravda u dvier žobre,
Nad Kráľovou Holou bijú hromy z neba!
Hoj, ktože zastane, národ náš, za teba?
A ktože by zastal! nik iba Boh a my:
Boh do krivdy hromom a my zas gulami.
Medzi nás šuhaji, medzi nás a Boh dá:
Bude Slovák ešte, čím býval mohdá!

C. Ch.

Ovad.

Horký cukor bude že to z návrhu tých cukrových prámii, ak Kossuthovskí 48níci tála a vážne sa bude pridržať terajšieho pokračovanie. Ten horký cukor učí milostný pán Bánffyko; už silno frka od neho. Nuž ale obávame sa toho, že Kossuthovská strana neverne zanechá doterajšie držanie sa. Úprimne povediac nemáme dôvery k nej. Mnohé pekné kľúsky už vyperadila ona!

Pohyb proti prepitnému povstal. A myslíme, že kellneroch v kaviarňach a v hostincoch zamestnených to ani nebude ťažká vec, lež nech sa páči to oprobovať u pánov vicinalistov, aby ani týto neprijímali „trinkgeld-i“!

Otvára sa zas zem. Sedmohradská osada Dauk takrečeno zmizla s površia zeme, ktorá ju pohltla.

Toto je nebeský ukazovateľ veľkého mravného úpadku, ktorý už-už záhubou hrozí Uhorsku. Len ešte predsa tam sa neotvára zem, kde by sa mala, kde by jej mravný úpadok najväčší.

Poriadny plat robotníkom a potom nebude treba posielat na Dolniaky väzňov, aby vypomôhli hospodárom. Lebo akože sa robia tie žatevné smluvy?

Keď v zime už ani kúštek chleba nemá ten biedny robotník, už vtedy urobia s ním za ľacný groš smluvu na žatvu; a mnohí ju uzavruť nesvedomite a lakomo. Menovite ale tak zachádzajú tu židovskí árendátori, ktorí tak nakladajú potom s tým ubohým ľudom, že

tento nie 10, ale 100 príčin má ku respokojnosti: vycicajú ho do poslednej kvapky krvi za mizernú dennú mzdu.

Nuž ale nech sa chráňa niektorí židovskí socialisti tieto smutné pomery k svojmu zisku vykoristif. Ľud príde k sebe a robotníci, len nech im budú slušne platiť, chytia sa zas do práce. Z toho sporu, ktorý vypukol medzi kresťanským hospodárom a robotníkom, ktože fahá väčší osov? Či hospodár, a lebo hádam robotník? Nie. (Žid — socialista!)

Iskrice.

P. Bôh aj vtedy nás počuje, keď nehovoríme k nemu na hlas.

Krásu neprirovnávajú ku mramoru, k ruže alebo ku ľalije. Kameň je chladný, a ruža, ľalija: svädnu.

Nie len to je pekné, čo sa nášmu oku páči. Krása má hlbší význam, čo ľudia len cítiť môžu, ale porozumeť nikdy.

A to dokonálosť pravdy, alebo pravda dokonalosti.

Ľahšie sme bez blaženosti, ako bez nádeje.

Oko milujúcej devy je najlepšie tajným policajtom. Ono prv nájde stopu, nežby ta delikvent došiel.

Perny ženskej rýchle ohradzujú sa proti komplimentom, ale oko sa predsa pekne poďakuje.

Nesebecké duše aj nešťastná láska oblažuje.

Muža podľa jeho rázu si máme ctíť, ženskú ale dľa jej srdca.

Zriedkavý je taký človek, ktorý by bol tam svoje šťastie a blaho našiel, kde ho hľadal.

Nádej je každodenným chlebičkom našim; kedby sme nádeje nemali, kdeže by bola potom naša budúcnosť? V pekle.

Len vtedy uveríme pravdu, keď nám lichotí.

Predsa raz.

Kto T-ského pána rychtára pozná — a tých je mnoho — každý povie, že ten človek rád sa zabaví.

Jeho pani manželke sa to aj nevidí, keď „starý“ príde vše iba o pol noci, nuž ale to obyčaj ženská: dohovárať, šomrať, keď mužiček zájde si tu-tam na malú besedu.

Pravda, taká žienka nepomyslí na to, čo ona premele s jednou-druhou susedkou deň po deň. Sotva ráno vstane, už hneď „akože ste spaly susedka? čože sa vám snivalo? a starý že vám kde bol včera?“

„Ach, ďakujem zo opýtanie, dobre; pospí sa to,“ odpovie na prvú otázku a rozhovori sa ďalej: „Poseďely sme si včera trocha u kováčov, prišla tá, tá, nuž akoby dľaňou pľasol — hneď bol večer. — Starý ten — ani neviem kde sa túlal. Prišiel už bolo vari 10“ tolko a ešte aj viac vyrozpráva jedna suseda. A druhá, tretia atď. a to hneď za rána. Na poludnie už vieš všetko, čo sa včera v dedine stalo.

Boly Turice. Mládež májila, a sriadila si aj tanec; jako je to v T-ve obyčaj 1—2 razy do roka. Bolo teda celý deň veselo a večer ešte:

Len t-ský pán rychtár bol, ako by preňho ani Turice neboly. Nie, žeby snád bol bez groša býval; ale neviem čo mu bolo? Hneď pe obede vyšiel si do včelienu, rozľahol sa po lavici a čítal noviny. Vše stal, zapálil si na fajku — ani nie na cigaru — a kochal sa nádejou, že dnes-zajtrá dostane už rôj. „Tento hvezdáč aj tak zajtrá pustí, len aby koľko-tolko slnko posvietilo,“ prihovárať sa sám k sebe a zas len vnišiel do včelienu a ďalej čítal noviny. Takto celé popoludnie minulo sa mu chytro a slnko počalo už zachodiť. Chladnejší vetrik zavial dolinkou za čo pán rychtár pobral sa domov.

Spev, krik zarazil mu sluch hneď ako z včelienu na chodník vykročil. Bol predsa už večer: chlapi posilňovaní toľkými pohárky, veselo-hlasné rozhovory viedli medzi sebou prechodiac dedinou, alebo vysc-dajúc popred domy. Z týchto mnohí už aj vstávali že azda tak skôr podari sa im hádajúceho sa protivníka presvedčiť.

„Eh“ mykol pán rychtár hlavou, keď došiel do dediny, „už nejdem.“ Škoda by bolo groš zmárniť Ale kde teraz? Ak pôjdem pomedzi nich, už suchý neprejdem,“ myslal si pán rychtár a pod k testinej Pani rychtárka i s deťmi bola už tam od poludnia. A pán rychtár keby aj bol mal vôľu ďalej, bol by sa musel prv so ženou dohodnúť, či ona k tomu prívoli, čo pochybujem. Lebo pani rychtárka ačkoľvek je u svojej matky, zdá sa mi, že z nemalej príčiny je aj preto tam, aby sdržala svojho starého od zabavy. Ne a z matkinho obloka vidí každého, kto vstupuje medzi tanečníkov.

Dobrá testiná hneď ponukla večerou. Potom s ešte hodne pobesedovali a pani rychtárka sberala sa domov; lebo deti počaly už driemať.

„No, pod starý aj ty; neid tam. — Keď si s dosiaľ sdržal, nechod už,“ volala domov pani rychtárka svojho „s-arého“ a okružala sa s malým chlapčekom.

„Pôjdem. — Akosi sa mi ešte nechce spať. Le idte, ja si ešte trocha napchám do fajky a idem aj j za vami,“ vetil pokojne pán rychtár.

„Veď si to môžeš aj doma zapáliť; pod, mama by už tiež spaly,“ odovodňovala svoje volanie pani rychtárka.

„Ale sa len bojiš, však? že pôjdem ta medzi tých“ smial sa pán rychtár.

„Ach, nuž urob si ako chceš,“ zvrtila hlas pani rychtárka, bárs si aj iné myslela. Prišla na to, že tak azda skorej zdrží sa pán rychtár zabavy, keď ho nebude odhovárať, ale znechá sa na jeho dobrý rozsudok. A „Pán Boh Vám daj dobrú noc,“ odišla.

Pán rychtár, ako povedal, ešte si zapálil na fajku, povedal dáke tri-štyri slová a tiež sa porúčal.

Na dedine spev a výskanie sa len až tak ozývalo. Rychtár teda napomenúc mládencov, aby sa slušne zabávali, šiel domov. Otvoril izbu a vidí, že svetlo stiahnuté. Ohlási sa „matí, či spíš?“ Nič, ticho; iba chrápanie malých dietok bolo slyšať.

„Počkajže,“ napadlo p. rychtárovi, „či tá nešla na tanec?“

A skutočne, pani rychtárka aby ešte i zdvier mohla vrátiť svojho „starého,“ chytro uložila deti, stiahla svetlo a zašla si „pod oblok.“ Tak sa ale zahľadela na tanečníkov, že ani nezbadala keď „starý“ 8—10 krokov vedľa nej prešiel, iba keď ju chytil za ruku, spamätala sa kde je.

„Ta-ák, mne zabraňuješ, a seba si dovoľíš? No počkaj — takto privítal pán rychtár svoju žienku.

„Veď som si myslela,“ upráva'a si šatočku, „a len aby si ty...“ smiala sa pani rychtárka.

„Ach nie, myslela, nemyslela, ale chcela oči páť. Dobre, aspoň mi už teraz nebudeš na oči vyhadzovať, že musíš za mnou chodiť. Tu som aj ja po teba, bárs len aj prvý raz za päťadvadsať rokov, no predsa som tu.“

Na to chytil pán rychtár pani rychtárku za ruku a „ber sa domov! Už ti môže aj dosť byť do pol noci — na tanci!“ celkom takým hlasom prihovárať sa pán rychtár svojej žienke, jako to ona zvykla robiť, keď ide vše po svojho starého.

Ženy, čo tiež popod obloky vystávaly už byly skoro zajdené od smiechu, keď sa pán rychtár s pani rychtárkou ruka v ruke vzdia'ili. *Tajovský.*

Hasele-Masele.

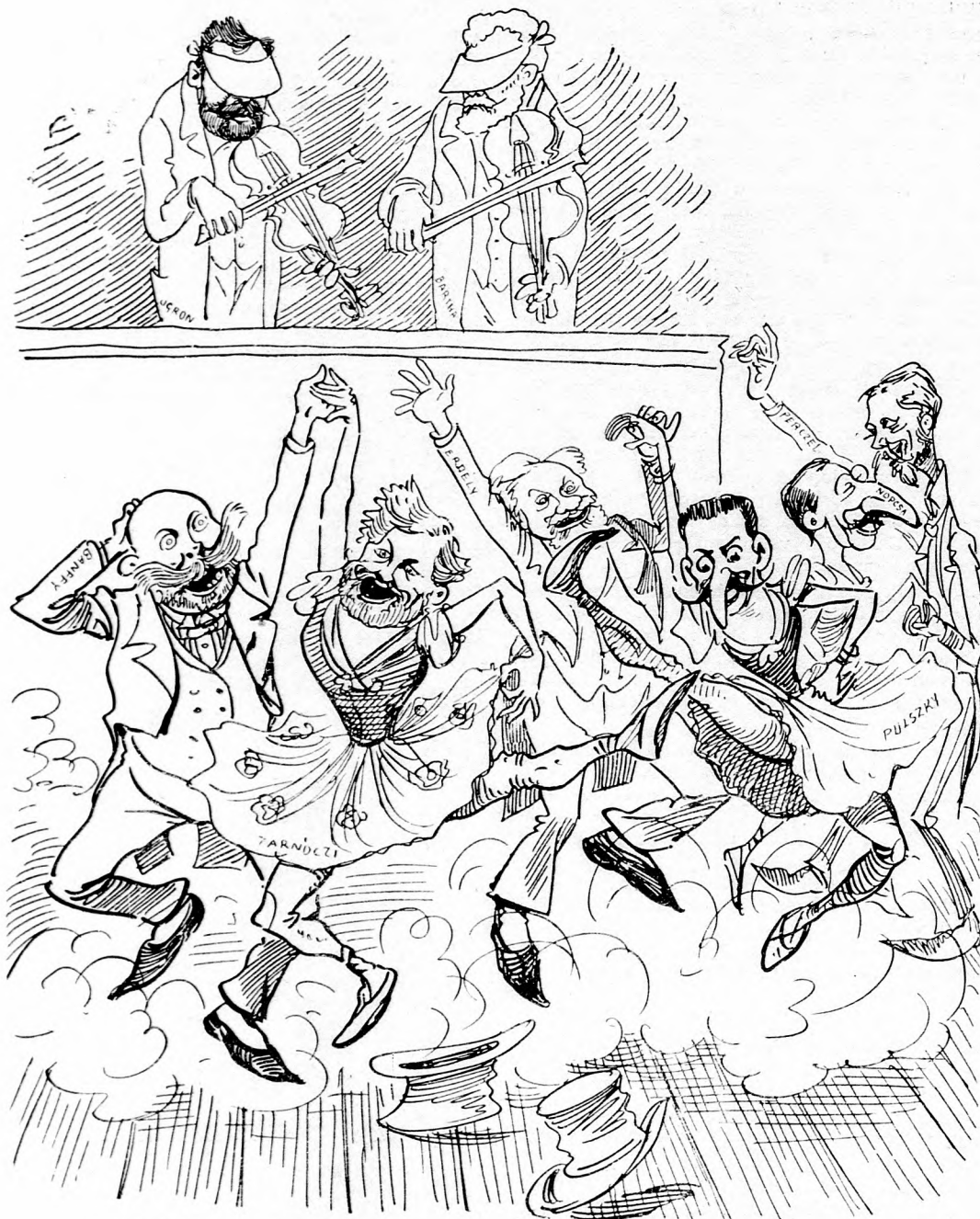

— Hasele-ei, thy si ľudná chlava. On j n jakhú radhu, že čím mám phrekvapith najphrije mnejší mhoje dhethi, lebhó zajtrá budhem math meno?

— Grossárthig! Nnuž pofedz im zajtrá rháno: chlapani dhnes sha nemusithe umývath! Budheš fidheth jakho sa budhú radhuvath!

Obrázky z týždňa

Z reči Jána Hocka.

No, akože tlač je vám pri bedlivá: teda vybi ne dnes jej, jedno oko, a druhe zitrá! Však vy, pánovia, potrebujete slepých hudcov, aby akosi nesbadaali, ako si hýrite v politike a vo vicinálnom liberálisme!

Obrázky z týždňa.

Už veje vetrik kat. autonomie.

Wlascies (Ku fimaurerom): Len napred, drahi moji, ty do budapesta. sie, ty ale za; do pai sto sie biskupskej lozi. Ale ponahajte sa, lebo ked raz ta autonomia bude, tak vam už podnikni! Te la chytro len na pred, aby nás kat. samospráva nepredbehla!

Anekdoty Herkó Pátra.

Krátká modlitba. Mladý maňžel (prežrúc už ostatný kúsok zle navareného obeda): Chvala Bohu
Mladá žena (-apaprčená): Čo si to povedal?
Mladý manžel: Nič, len krátku modlitbu za obed!

Pekné okolie. On: No čo povieš stará, na to utešené okolie tu?
Ona: Ja od prevkapania ani hovoriť nemôžem!
On: Čo!! Nuž teda ostaňme tu!

Výhlady na pomoc. Učiteľ: Janko, veru ty veľmi zle čítaš, a nemáš ty sestru, ktorá by ťa doma učiť mohla?

Janko: Nie, ale na jaseň mám jednu dostať!

Chladnokrevnosť. Žena: Rada bych škripala zubami od jedu!

Muž (k synkovi): Idz, Jožko, dones tie zuby mame, tam sú vo fíjoku!

Musi mať podrezaný jazyčok.

— Prečo vodiš tvoju ženu tak často do divadla?
— Aspoň mi tam 3 hodiny mlčí!

Pokyn.

Mama: . . . Ach, pán sudca, keby som mala mať niekedy vnúčatá, tak ty som im nemôhla už lepšieho otca si priať, ako vy ste!

Uhorský ľud: G-óf Zichy! keď by som mal mať niekedy dobrobyt a skvelú dobu života, tak by som si lepšieho otca a vodcu neňohol priať, ako teba!

Mnoha žiada.

Veriteľ: Už od dvoch rokov, čo ma potešuje smrťou vašho pána ujca, a kde nič tu nič! . . .
Dlžník: No, priateľko, azdaj ho mám otráviť?

Mrcha roztržitosť.

Manželka (k svojmu mužovi, professorovi). Christian! A potom po kúpeľi, aby si sa nezabudol obliecť!

Obozretný apko.

Cho? Fy chcete rukhu mojej dcéry? Jakh je to ophovážlivosth? A phothom mali bhy sthe z čoho žith? Grossá tig! . . .

— Prosím, pán bankár, preto mám ale veľmi pekne výhlady!

Cho pho fýhľadhoch! Thak fám neni phothrebná žena, ale — dhalekhohladh.

Neočakávané prevkapanie.

Nho phoč jú, urodzený phánkho, ale kech mi už thenho raz nezaphlatá ich d ľž bhu, thak feru už vám vác razy nepridhem sen!

Tak!? Teraz už nič nebudem plaťf. Bôh Vás požehnaj, pán Schwindlerstein, tomu sa ozaj tešif budem, že vás už nebude čert sem vliecef!

Nález.

Náš spolupracovník idúc po ceste Andrásyho našiel tu nižšie sdelený list. Aby nás niekto nepotváral, že sdelením urazili sme tajnosť listu, ako na príklad potvárali svojim časom nášho vysokosteného ministerpredsedu p. Desidera Bánffyho, podotkneme, že list ten našiel náš spolupracovník bez obálky, teda otvorený a pravdepodobne pohodený. Dovoľujeme si teda list ten bez obavy sdeliť, tým viac že na základe tej peknej rovnoprávnosti, ktorá panuje v našej milovanej vlasti, arrogujeme si tie samé práva, aké užíval v podobnom páde p. ministerpredseda.

List zneje v doslovnej oznove nasledovne:

Psané v Otubnicích na Morave.

Kluku nanichodnej!

Nezaslúžiš v' odemne, ani v' od pani Mámi tve božieho pozdravení, synu nezdarilej; nebo kdiž ja s tebe, hloupeho trdle, víc pořádního vyvest nemohou, — nevyvede ani čert, ani jeho stará mať s tebe nic, ďablův špinhauzníku? Ješte se vopovázíš peníze žádet v'ode mne?! Škulavej handriaku! Ja tobje poslat peníze do koupele na leto, flamandře ďablův! Ja i s'mou starou nestačíme se ani umejvat, ani česat, co se pořad hrdlujeme v práci pro tebe, lotře z levej strany, a ty se budeš zháneť po koupelích, hitavej touláku? Ja s mou starou same brambory cpeme do sebe, a len na svátky plicka okousíme, knedle pak ani vtedy: a ty se budeš nacpávat bažanty, šelmo proklátá! Doutníky kouříš, jaké pak ani holomoucké Arcikníže na boží narození nekouří, strupatej chlape; ja kouřim konopi a suché zeli, aneb kouski cikár co po panoch a po ulicích s klincem na hul připravenem nazhledám. Dobře sou tobje cikáře, čo husy aneb psíci delají, zciplá vostudo! Takový dou.ník si strkni do tvé smradlaví houbi! S tvou pani mámou snídáme jačrenou kavu, a místo cukru si ji mastíme pelendrekem, a ty se budeš nalívat punčem a šampanerem, nálobo volovství! Ja nosejí šat, který již dávno šatem byt prestal, a ty budeš na mne dlhý delat u krejčích a ševcův? Stloupe šibeničny! Nos kalapúdi aneb v'od nejakýho toulaka si požčež handry, ani jine nezasloužíš, hitavej šnapsbrudre? Kdiž už ani tí páni pátri nemohou z tebe nic vyviesti, rač se touláš po svete? jdi k čertem a nedelaj mi vostudu, vosle korunuvanej. Divím sa tomu pořádku v Unrech, že te nezavrou, anebo na krumholec nevojesejí, lež trpiejí takového toulaka zháneť sa po ulicích, voslová podkovo! Domníváš ze s'rád že budu pořad voslem, a že neustanú tobje do hrtana peníze cpát, ďablův najemríku! Myslíš si vosle, že kdiž si tele, tvůj otec je vůl? Ja se vod zlosti tresú, že se ani člověku nepodobím a tvoje mámo vyhlíží vod plaču, jak to umučeny, a tebe to nehne, hovado nezdarilej! Ani neverím, žebis miel svedomi a duši, ale jenom puchor, jako kuře, zrcadlo všech neresti! Domnieval sem se že až ja zemřú, budeš perlou naší rodiny, ale tak se nehodíš ani za šlejšra, čertovej kropáču. Ja se stídím jako pes, když si pomyslím, že si muj syn, čertuv potomek si, a ne muj syn; tvá duša je peleš lotrovská, schránlco špirituofových nápojov. A ja tebe mám ešte od vojenství osvobodit, pekelněj brusáku! nech te tam všetcí čertí vezmou; jdi trebárs zadkem

do pekla, len domův se mi nevopováz, trcubo derává. Až mi domův přideš na tí vakáce, vymrskám ta šípem, a vylepim ti karabáčem takovích pietadvadcat, že si žvaním hubu po uši rozdrapíš, a gulášu z tebe nadelám, a musíš ho pak sám zníst, berane strupatej. Jestli nezvlečeš svou hřišnu kúži ze svého hovědžihó tela, přijdu za tebou a rozmlátím ta cepem, šelmo proklátá, a nadelám malty z tebe a omažú — viš co? stydím se to řeknúť, ten najšpatnejší kout v domje nym — omažou tebou, flamandře ďablův! Tu ti posílám pietku abys posavádni sve jmeno Votruba zhodil a volal se Plevou, aneb čím chceš jiním, raubíři bakonskej! Nech te čert za kramlík vobiesi a do pekla veme, ďablův najemníku.

Tvuj byvalej otec

Matej Votruba v. v.

Tvá stará mámo ti ješte posíla dva rimsky, co ja o nich nevedu, na cikari a šnoupyky. Ja o tom velet nesmejí, nebo bych jej sedm rebř zlámal.

Sdelili sme ten list i z tej príčiny, že ak by si patričný adressát a nádejeplný mladík predsa zachovať chcel tento pozoruhodný dokument utešených výlevov otcovskej lásky — ponevác zo samého listu nevysvitá úplne meno a byt adressáta, — tak nech sa hlási u nás a my mu pôvodný list po dôkazoch vlastnickeho práva, ochotne vydáme.

Redakcia

Herko Pátra.

Pošta Redakcie.

J. H. Zvolen. 1) Peter Pázmán narodil sa r. 1570 čo syn protestantských rodičov a zomrel čo knieža primas a kardinál Uhorska. On bol zakladateľom terajšej maďarskej spisobnej reči. Nadobudnúť si pri katolicťve veľké zásluhy tým, že mnoho evanjelických rojín primál k tomu, aby vstúpily do cirkve r. katolickej.

2) Barón Ivor Kaas, je tým najvýtečnejším publicistom kresťanským v Uhorsku. Náboženstva je evanjelického.

K. A. v Skale. „Slovenské Noviny“ vychodia v Budapešti. Redakcia je v V. Akadémia u. 4. Časopis ten vychodí tri razy do týždňa. Predplatná cena je na celý rok 6 zl. Všetky predplatky a dopisy máte posílať na vyššpomenutú adresu. — Na druhú otázku nemôžeme vám žiadaný vývod dať, ponevác toho pána neznáme.

Hospodárske rady.

Štepenie proti sviňskému dúlu. V terajších letných horúčosťach sviňský dúl (choroba) zase husto sa zjavuje a síce najmä na tých miestach, ktoré posiaľ od neho zachované boli. Preto tuná v krátkosti podávame, ako sa máme a môžeme proti tejto pliaže dľa terajších zkuseností brániť, a síce so zaštepením oproti sviňskému dúlu.

Vo štátnom bakteriologickom ústave na základe doterajších zkúmaní ustálili to, že kŕv sviň túto chorobu prestavších proti tejto chorobe bráni, a tak keď žinčicu tejto krvi do tela nenakazených, zdravých zvierat nastriekame, vzdorujúca sila oproti prirodzenej nákaze rozhodne zmenší sa. Pravda, celkom isto nevieme i vzdor tomuto nakazenej zvieratá zachrániť, avšak predsa pomerne ich menej padne, nežli by sme ich neboli štiepili.

Pre toto my tento spôsob v nedostatku lepšieho, snažne odporúčame pozornosti patričným hospodárom.

Stranivá prevedenia štepenie zapotreby je jedna alebo dľa okolností viac ošípaných, ktoré už pred 3—4 mesiacmi túto chorobu prestály. Takéto ošípané zakoleme, kŕv do celkom čistej, vysokej válkovitej nádoby pustíme, nádobu okolo osi po usadnutí krvi dotiaľ vrtíme, pokiaľ guľočky krvi so stien fľašky všade nezišly; na povrchu usadlej krvi prípadne povstavšie peny ztad aľ odstránime.

Takto dorobenú kŕv potom na studenom mieste (v lete medzi ľadom) 24—28 hodín stať necháme, pokiaľ čistá, žltá žinčica krve od krvových guľočiek neodlučí sa. Pozatým žinčicu z krvi do čistej nádoby slejeme a hneď k štepeniu ošípaných upotrebiť môžeme. Chceme-li ju naďalej udržať, vtedy k žinčici polpercenta karbolovej kyseliny pridáme a držme ju chladno. (Z karbolovej kyseliny najprv 5%-ovú vodovú tekutinu spravme, a z tejto 100 gramov k jednej litre žinčice z krvi primiešajme).

Z čistej žinčice mladým ošípaným 5 centimetrov, starším 10 centimetrov zastrieknime pod kožu a s týmto je štepenie dokončené.

Žinčicu z krvi na túto chorobu zhynuvších ošípaných my celkom bez obavy odporúčam nemôžeme, pretože tieto nezdravé ošípané môžu alebo i majú v sebe nákazlivú kŕv, a potom i druhé cudzé nákazlivé látky môžu byť prítomné. Takýmto pokusom lepšie je vyhnúť, nežli si s nyma škodu zapríčiniť.

Perroncito a Bruschetini ešte koncom vlaňajšieho roku s tým ohlasom predstúpili pred obecnosť, že sa im podarilo výtečnú látku na štepenie ošípaných proti sviňskému dúlu vynajst a že ju i doposiaľ hotoví sú.

Táto štiepna látka je čierno-červená tekutina, ktorú v 9 centimetrov obsahujúcich flaštičkách rozposielajú. Môže sa zadovážiť pod nasledujúcou adresou: Laboratoire de Mr. le Prof. E. Perroncito, rue Nice 52. Turin. Cena pre jedno ošípané z tejto látky za flaštičku je 12 krajciari.

Prvá požiadavka pri upotrebení tejto spomenutej látky je, aby sme s ňou výlučne len zdravé, ešte nenakazené ošípané štiepili, pretože väčšinou už neosoží. Jednému kusu musíme z tekutiny 3 kubické centimetre na vnútornejšiu stranu stehna pod kožu nastriekať, avšak predbežne musíme k tomu 1 : 1000 sublimatovej alebo 5%-vej karbolovej tekutiny pridať, a pred striekaním túto tekutinu potriasť. Obvyčajne dostatočne je jedenkrát nastriekať; je-li ale nemoc nebezpečného výhľadu, vtedy odporúčame nastriekovanie behom 5 dní pokračovať. Ináč štepený dobytok za 10 dní po štepení sa za zachránený považuje.

O tomto poslednom Perroncito-vom štepení my naše mienky ani za ani proti vysloviť nemôžeme, lebo sme sa o ňom celkom ešte nepresvedčili. A z tejto príčiny my to prvé odporúčame.

Žartovná obrázková hádka.

Hej, Jozef, kde že si?

Už sa mi ten sluha zas podel kdesi?

(Kde j? Nech sa páči hľadať).

Majiteľ a zodpovedný redaktor:

Julo Markoš.